

3

Skäl
TILL ATT

Bibeln är
SANN

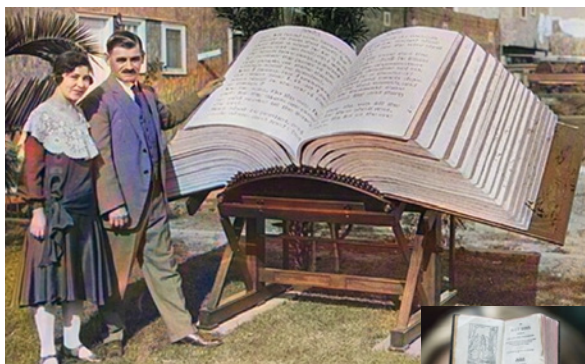
BIBELN

Apologetics Press

Bergmans
MEDIA

Utgivare och copyright: Bergmans Media
Översatt från engelskan av medlemmar i Genesis
Omslagsbild: Apologetics Press
ISBN 978-91-527-9689-4

Världens största bibel är 1 meter hög, 2,5 meter bred och väger 574 kg. Den trycktes med en bokstav i taget och byggdes i Los Angeles av Louis Waynai år 1930. Det tog 2 år och 8700 timmar att få den färdigställd. Foto: Charleston Hub.

Världens minsta bibel är liten som en tändsticksask.

Tre skäl till att Bibeln är sann

Kyle Butt och Eric Lyons

Bibeln är den mest populära bok som någonsin har tryckts. Det var en av de första böckerna som massproducerades med Gutenbergs tryckpress år 1455 och idag ligger antalet tryckta biblar långt över tio miljarder. Enbart United Bible Society har distribuerat över nio miljarder biblar under de senaste 70 åren (se "God Facts" i litteraturlistan). Bibeln är utan tvekan den mest sålda boken genom tiderna i hela världen ("Best Selling..." 2014).

Varför är Bibeln så populär? De som ger ut Bibeln och de troende som läser den besvarar inte sällan den frågan genom att säga att den är Guds eget inspirerade ord. Bibeln är alltså inte en samling råd och förmaningar från människor, inte heller ett antal påhittade berättelser som syftar till att ge en stunds underhållning, utan det är en bok som på ett unikt sätt är inspirerad av Gud. Så ser de kristna själva på saken.

Men varför ska man tro att det är så? Ett vanligt svar på den frågan från kristet håll är att Bibeln själv gör sådana anspråk. Exempelvis står det i Andra Timoteusbrevet 3:16-17: "Varje bok i Skriften är inspirerad av Gud...." Faktiskt innehåller Bibeln mer än 2700 ställen där gudomlig inspiration åberopas (t.ex. "Gud sade", "Herren sade", "genom uppenbarelse gjorde han [Gud] det känt"). Så visst gör Bibeln tydliga anspråk på att ha sin upprinnelse hos Gud själv.

Men även om vi kunde förvänta oss att varje bok som skapats av Gud skulle göra anspråk på gudomlig inspiration så bevisar det i sig självt ingenting. Många böcker kan göra anspråk på att vara inspirerade av Gud (t.ex. Koranen och Mormons bok), men det är inte ett bevis på att de verkligen är det. Jämför med någon som ställer sig framför en publik och påstår att han är USA:s president. Även om det anspråket framförs 2700 gånger, så betyder det inte att det måste vara sant. Det krävs andra bevis som stöder uttalandet för att det ska kunna fastställas som sant.

Jesus tycks ha tänkt på samma sätt. När han trädde fram offentligt vid ungefär 30 års ålder (Luk 3:23) förväntade han sig inte att människor skulle tro på honom bara för att han sa att han var Messias. Tvärtom sa Jesus: "Om jag inte gör min Fars gärningar, så tro mig inte. Men om jag gör dem, tro då på gärningarna om ni inte kan tro på mig." (Joh 10:37-38) Om inte ens Jesus går att lita på baserat enbart på hans påståenden så kan vi inte heller lita på Bibeln på den grunden. Att Bibeln gör anspråk på gudomlig inspiration är viktigt, men i sig bevisar det ingenting. Även de som skrev Bibeln tycks ha resonerat på det sättet. De förväntade sig inte att deras skrifter skulle mottas som Guds ord bara för att de påstods vara det. Bibelns författare insisterade istället på att deras texter var grundade på sanna och kontrollerbara fakta.

Aposteln Petrus skrev: ”Det var inte några skickligt hopdiktade sagor jag byggde på när jag för er förkunnade vår herre Jesu Kristi makt och hans ankomst, utan jag hade med egna ögon sett honom i hans majestät.” (2 Petr 1:16)

I sin inledning till Apostlagärningarna förklarar Lukas att Jesus ”framträdde för dem efter att ha lidit döden och gav dem många bevis på att han levde, då han under fyrtio dagar visade sig för dem och talade om Guds rike” (Apg 1:3).

Bibelns författare ansåg således att den information de delgav andra var korrekt och att den borde accepteras på grund av ett överflöd av verifierbara bevis, inte utifrån brist på bevis eller blind tro.

Så vad är det avgörande argumentet för att Bibeln har ett övernaturligt ursprung? Det korta svaret på den frågan är att vi bör tro att Bibeln är Guds ord därför att bibelförfattarna hade rätt i allt de skrev, inte bara om det förflutna och nutiden utan också om framtiden.

Den engelske 1700-talspoeten Alexander Pope konstaterade i ”An Essay on Criticism” (1709) vad varje förnuftig människa vet alltför väl: ”Att fela är mänskligt.” Även om vi ställer höga krav på oss själva och lär oss allt vi kan, och även om vi vidtar så många åtgärder som möjligt för att undgå misstag, så kommer ändå misstag att begås.

Hur skicklig historikern Herodotos än var så blev inte allt rätt i hans texter. Även om Aristoteles var en lysande filosof så lämnade han ibland felaktiga uppgifter (se Jackson, 1997). Även om den grekiske poeten Homeros var en briljant författare på 700-talet f.Kr. så misstog sig ibland ”till och med gamle Homeros” (Horace, *Ars Poetica*, 1.359). Det är inte möjligt för en människa att ha rätt i allt som hon säger eller skriver.

Men om det är sant att det finns en allvetande och allsmäktig Gud (och det har vi goda skäl att tro – se vår skrift ”Sju skäl att tro på Gud”) så skulle en sådan Gud vara kapabel att producera en felfri skriftlig uppenbarelse om sig själv. Han skulle kunna vägleda utbildade män att skriva om saker som inträffade hundratals år före deras tid med fullständig noggrannhet. Han skulle kunna inspirera vanliga människor till att skriva felfritt om historiska människor, platser och händelser (2 Petr 1:20-21). Han skulle till och med kunna vägleda människor att skriva om framtiden med perfekt precision. ”För Gud är allting möjligt.” (Mark 10:27)

Den huvudsakliga anledningen till att vi har skäl att tro att Bibeln är inspirerad av Gud är därför att dess författare gav otroligt exakta uppgifter om allt. Det förhållandet ska vi nu titta närmare på i tre steg.

SKÄL NR 1: BIBELN FÖRUTSÄGER FRAMTIDA HÄNDELSER

Tisdagen den 11 september 2001 skakades USA av en fruktansvärd tragedi när terroristerna attackerade World Trade Center och Pentagon. Mitt i tragedin cirkulerade ett rykte om att händelsen hade förutsagts av Nostradamus, en fransk astrolog som var verksam på 1500-talet. Webbplatser med information om Nostradamus fick tusentals, till och med miljontals, träffar. Till sist stod det klart att den påstådda förutsägelsen byggde på ett missförstånd. Nostradamus hade inte förutspått framtiden. Allmänhetens reaktion i det fallet visar dock att de som antas kunna göra exakta framtidsförutsägelser blir betraktade som mycket speciella.

Profeten Jeremia skrev: ”Vem talar så att det sker, om inte Herren har befallt det?” (Klagvisorerna 3:37) Profetens poäng är tydlig:

Ingen kan förutsäga framtiden om inte Gud informerar honom om den. Om Bibeln förutsäger framtiden på ett korrekt sätt kan vi därför veta att den kommer från Gud.

Bibeln innehåller ett stort antal profetior som har blivit uppfyllda i varje detalj. Några exempel följer här. [Det finns många fler exempel som vi av utrymmesskäl inte går in på. Se Apologetics Press bok *Behold! The Word of God* eller besök avsnittet "Inspiration of the Bible" på www.apologeticspress.org.]

Staden Tyrus fall

Den feniciska staden Tyrus är en av de äldsta och mest välmående städerna som någonsin har funnits. Under ett besök i Herakles tempel i Tyrus på 500-talet f.Kr. frågade historikern Herodotos om templets ålder, varpå invånarna svarade att templet var lika gammalt som "Tyrus självt, och att Tyros redan hade stått i 2300 år" (Herodotos, 2:44). Wallace Fleming, författare till *The History of Tyre* (1915), hävdade att "Tyrus så tidigt som 1400 f.Kr. inte bara var en stor stad utan ansågs också vara ointaglig" (Fleming, s. 8).

I början av 600-talet f.Kr. nämnde dock profeten Hesekiel flera saker som skulle hända med Tyrus som straff för stadens orättfärdiga handel (Hes 26:1-14,19-21). Profeten Hesekiel förutsade följande:

1. Nebukadnessar, Babylons kung, skulle bygga en belägringsvall mot staden.
2. Många nationer skulle attackera Tyrus.
3. Staden skulle brytas ned, skrapas av som toppen av en klippa, och stenarna, trävirket och gruset skulle kastas i havet.
4. Staden skulle bli en "torkplats för fisknät".
5. Staden skulle aldrig återuppbyggas.

Allt som Hesekiel profeterade om Tyrus på 600-talet f.Kr. gick senare i uppfyllelse.

1. Nebukadnessar ”belägrade Tyrus i tretton år under deras kung Ithobals dagar”, enligt den judiske historikern Josefus, verksam under första århundradet av vår tideräkning. Babylons kung skadade allvarligt den del av Tyrus som låg på fastlandet, som Hesekiel förutspått, men östaden förblev i stort sett opåverkad.

2. När det gäller förutsägelsen att ”många nationer” skulle attackera Tyrus skedde det år 392 f.Kr. ”Tyrus var inblandat i det krig som uppstod mellan perserna och Evagorus av Cypern” där kungen av Egypten ”intog Tyrus genom angrepp” (Fleming, s. 52). Sextio år senare, 332 f.Kr., belägrade Alexander den store Tyrus och krossade staden. Faktum är att Tyrus utmanades av så många utländska styrkor att Fleming skrev: ”De feniciska städernas öde tycktes vara att alltid hamna mellan en övre och en undre kvarnsten.” (Fleming, s. 66) Hesekiels profetia om ”många nationer” är en historisk realitet som inte går att förneka.

3. År 333 f.Kr. hade Hesekiels mer än 250 år gamla profetia om att Tyrus skulle förstöras och dess byggnadsmaterial kastas i havet ännu inte besannats. Den situationen skulle dock snart förändras. Den antike historikern Diodorus Siculus, som levde cirka 80-20 f.Kr, skrev utförligt om Alexander den stores hantering av Tyrus (se Diodorus, 17.40-46). Hans beskrivning av Alexanders förstörelse av Tyrus stämmer väl överens med Hesekiels profetia. Fastlandsstadens stenar, timmer och jord kastades ut i havet i en militär manöver utan motstycke (Fleming, s. 56). Det gjorde det möjligt för Alexander att skapa en landbro som hans armé kunde ta sig över för att besegra östaden Tyrus. Att Hesekiel skulle ha kunna gissa sig till denna händelseutveckling är helt osannolikt.

4. Till slut, år 1291 e.Kr., massakrerade sultanen Halil invånarna i Tyros och staden lades fullständigt i ruiner. ”Hus, fabriker, tempel, allt

i staden förvandlades till svärd, lågor och ruiner.” (Fleming, s. 122) År 1697 fanns det endast kvar ”några fattiga stackare (...) som huvudsakligen levde på fiske” (Fleming, s. 124).

Många nationer fortsatte således att angripa östaden, den förstördes vid ett flertal tillfällen och blev en torkplats för fisknät, vilket uppfyllde Hesekiels förutsägelser.

5. De många perioderna av förstörelse och återuppbyggnad av staden har för länge sedan begravt den feniciska stad som fördömdes av Hesekiel. *Columbia Encyclopedia* noterar under sin artikel om Tyrus (2006): ”De viktigaste ruinerna av staden idag är de byggnader som uppfördes av korsfararna. Det finns några grekisk-romerska lämningar, men de som lämnades av fenicierna ligger under den nuvarande staden.”

Hesekiels profetior var så exakta att skeptiker har föreslagit ett senare datum för hans skrifter. Ett sådant senare datum kan dock inte fastställas, och erkännandet av Hesekiels noggrannhet står som ett oemotsägligt bevis på profetens gudomliga inspiration. Gud såg hundratals år in i framtiden och instruerade Hesekiel exakt vad han skulle skriva så att uppfyllelsen av varje detalj i profetens ord inte kunde förnekas av någon seriös historieforskare under seklernas gång efter förutsägelseerna.

”När profetens ord går i uppfyllelse ska profeten bli känd som en som Herren verkligen har sänt.” (Jer 28:9)

Babylons fall och Kyros uppkomst

Föreställ dig att du gör en resa till Pennsylvania i USA och besöker State House där den konstitutionella konferensen ägde rum 1787. Under rundturen pekar din guide på ett dokument som är daterat omkring år 1820. Där berättas om en man vid namn George W. Bush från Aus-

tin, Texas, som skulle bli USA:s president inom de närmaste 200 åren. Hur kunde någon veta att en man vid namn George W. Bush skulle födas i USA? Och hur kunde någon veta mer än ett sekel innan Bush föddes att han skulle bli USA:s president? Och hur kunde någon år 1820 veta att en man från Texas (vid namn George W. Bush) skulle bli USA:s president när Texas ännu inte ens var en del av unionen? En sådan profetia skulle verkligen ha varit fantastisk, om den existerade.

Nu gjordes aldrig någon sådan förutsägelse. Men Bibeln gör en sådan förutsägelse och den uppfylldes med stor precision. På 700-talet f.Kr. beskrev profeten Jesaja hur Gud skulle förgöra det mäktiga Babyloniska riket, "kronan bland riken" (Jes 13:19). Jesaja skrev som om det redan hade hänt. Det kallas "profetiskt perfekt" och används ofta i Gamla testamentet för att betona den absoluta säkerheten i uppfyllelsen. Jesaja förklarade att Babylon skulle falla (Jes 21:9) och tillfalla mederna och perserna (Jes 13; 21:1-10) samt att den "gyllene staden" (Babylon) skulle erövrats av en man vid namn Kyros (Jes 44:28; 45:1-7). Det sistnämnda är extra anmärkningsvärt med tanke på att Kyros föddes nästan 150 år efter att Jesaja skrivit dessa ord.

Jesaja förutsade inte bara att Kyros skulle störta Babylon, han skrev också att Kyros, i egenskap av att vara Herrens "smorde" och "herde", skulle befria judarna från fångenskapen i Babylon och hjälpa dem att återvända till Jerusalem för att återuppbygga templet. Allt detta skrevs nästan två sekler innan Kyros intog Babylon (539 f.Kr.).

Sekulär historieskrivning verifierar alla dessa händelser. Kyros styrde det medo-persiska riket, erövrade Babylon och precis som Jesaja profeterat hjälpte han judarna att återvända till Jerusalem och att återuppbygga templet

Även profeten Jeremia förutsade Babylons undergång (Jer 50-51). Han förutspådde att Babylons vatten skulle torka ut och att stadens soldater skulle bli berusade och sova en evig sömn. Precisionen i Jeremias förutsägelser bekräftades på ett anmärkningsvärt sätt när Kyros ledde om floden Eufrat och gick in i Babylon genom den öppning där floden vanligtvis gick in. Ingången lämnades obevakad eftersom babylonierna drack sig berusade under ett festivalfirande.

Messianska profetior

I Gamla testamentets finns över 250 profetior om en kommande Messias. Var och en av dessa har uppfyllts in i minsta detalj genom Jesu liv och gärning. Vanligen kan en människas liv beskrivas först efter att det har levts, men Jesu liv blev beskrivet redan innan han kom till jorden. Dessutom är ett flertal profetior om Jesus utformade så att de inte kan uppfyllas av någon som falskt utger sig för att vara Messias. Till exempel berättas i Gamla Testamentet var Messias skulle födas (Mika 5:2), vilket inte kan påverkas av den som ska födas. De profetiska utsagorna om Jesu död är detaljerade även om hans begravning.

När profeten Jesaja kontrasterade Israels Gud mot de hedniska avgudarna så gav han en utmaning till dem. Jesaja sade så här om avgudarna: "Låt dem komma och berätta för oss vad som ska ske. Var finns era tidigare utsagor? Lägg fram dem, så ska vi studera dem och se hur de har uppfyllts. Eller låt oss höra vad som ska komma, tala om vad som ska hända i framtiden så att vi ser att ni är gudar." (Jes 41:22-23). Enligt Jesaja skulle varje gud som konsekvent kunde förutsäga framtiden erkännas som en sann Gud, medan varje gud som inte kunde förutsäga framtiden skulle förpassas till skräphögen av falska religioner. För att bevisa att Israels Gud verkligen är Gud citerade Jesaja ord direkt ur Guds mun: "Jag är Gud, ingen annan finns. Gud är jag, och ingen är min like. Jag berättar i förväg

vad som skall ske, förutsäger det som ännu inte har hänt.” (Jes 46:9-10)

Att Jesajas Gud kunde förutsäga framtiden har vi redan sett fyra slående exempel på. Profetiorna om Tyros och Babylons fall, om Kyrus regeringstid och om en kommande Messias visar att Bibeln skrevs med inspiration från Gud.

SKÅL NR 2: BIBELN UPPVISAR VETENSKAPLIG NOGGRANNHET OCH FÖRKUNSKAP

Även om Bibeln inte presenterar sig som en vetenskaplig eller medicinsk lärobok så är det rimligt att anta att Bibeln, om den är inspirerad av Gud, borde vara helt korrekt i varje vetenskaplig eller medicinsk detalj. Dessutom borde alla vetenskapliga och medicinska felaktigheter som förekommer i andra antika texter vara frånvarande i Bibeln. Så frågan är: Är Bibeln ofelbar när den uttalar sig i vetenskapliga frågor, eller innehåller den de fel som man kan förvänta sig att finna i skrifter, skrivna av bristfälliga människor?

Egyptierna var kända i den antika världen för sina framsteg på det medicinska området. Samuel Massengill, farmaceutisk kemist i början av 1900-talet, noterade att ”Egypten var den antika världens medicinska centrum” (Massengill, s. 13). Herodotos skrev att kung Darius brukade ha nära kontakt med egyptiska läkare, eftersom de ansågs vara de bästa inom sitt yrke (Herodotos, 3129). Bland de antika dokument som beskriver den egyptiska medicinska kunskap som har bevarats, räknas Ebers papyrus (upptäckt 1872) som en av de främsta källorna (Bryan, 1930, s. 1). Det beskriver en mängd medicinska åtgärder som påstås kunna bota, lindra och förebygga. ”Sammanlagt 811 recept finns i papyrusen, och de inkluderar salvor, plåster och omslag, inhalationer och gurgling, piller, desinficering, suppositorier och lavemang.” (Bryan, s. 15)

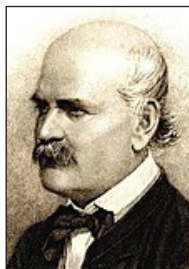
Bland de hundratals recepten finns kurer som gjorde mer skada än nytta. Under ett avsnitt med titeln "Vad man ska göra för att dra ut splitter ur köttet", ordineras ett botemedel bestående av "maskblod, mullvad och åsnebajs" (Bryan, s. 73). För att bota hudåkommor användes bland annat kattgödsel, hundgödsel och en svin-tand (s. 92). Det verkar som om egyptierna var bland de första som trodde på idén om att det var "nyttigt och bra" med varbildning (McMillen och Stern, 2000, s. 10). Även om en del av den egyptiska medicinen var till hjälp så kastar de skadliga läkemedlen och ingredienserna en skugga av opålitlighet över Ebers papyrus, som det uppfattas av moderna läsare.

Bibeln innehåller inga långa listor med medicinska recept. Dess författare hade inte för avsikt att skriva en medicinsk lärobok. Det finns dock, särskilt i de första fem böckerna i Gamla testamentet, många regler för hygien, karantän och andra medicinska procedurer som skulle styra israeliternas dagliga liv. Intressant nog saknas i de bibliska föreskrifterna de skadliga botemedel och recept som föreskrevs av andra forntida civilisationer. Istället uppvisar Moseböckerna en förståelse för bakterier och sjukdomar som den moderna läkarkåren inte förstod förrän relativt nyligen.

Bakterier, förlossningsfeber och biblisk hygien

År 1847 var förlossningsläkaren Ignaz Semmelweis chef för en förlossningsavdelning i Wien, Österrike. Många gravida kvinnor lades in på hans avdelning, men tio till arton procent av dessa kvinnor kom inte levande därifrån. Ungefär en av sex dog av förlossningsfeber (Nuland, 2003, s. 31). Obduktionerna visade att de hade var under huden, i brösthålan, i ögonhålorna etc.

WIKIPEDIA

Ignaz Semmelweis

Semmelweis var förtvivlad över dödligheten på sin avdelning och även på andra BB-avdelningar i Europa. Nuland noterade att Australien, Amerika, Storbritannien, Irland och praktiskt taget alla andra länder som hade inrättat ett sjukhus drabbades av en liknande dödlighet (Nuland, s. 41-43). Om en kvinna förlöstes med hjälp av en barnmorska sjönk dödligheten till cirka tre procent. Men om hon valde att använda den tidens mest avancerade medicinska kunskap och faciliteter ökade hennes risk att dö enormt.

Semmelweis hade provat allt för att minska dödligheten. Han vände alla kvinnor på sidan, men utan resultat. Han tänkte att klockan som prästen ringde i tidigt på morgonen kanske skrämde kvinnorna så han lät prästen gå in under tystnad, men utan att dödssiffrorna sjönk. Medan han funderade över sitt dilemma såg han hur unga läkarstudenter utförde sina rutinuppgifter. Varje dag gjorde studenterna obduktioner på de döda mödrarna. Sedan sköljde de händerna i en skål med blodigt vatten, torkade av dem på en gemensam, smutsig handduk och påbörjade omedelbart undersökningar av de ännu levande kvinnorna.

Läkaren och historikern Sherwin Nuland kommenterade denna praxis: "Eftersom det inte verkade finnas någon anledning för dem att tvätta händerna eller byta kläder innan de kom till förlossningsavdelningen, gjorde de ingetdera." (Nuland, s. 100) Sett från 2000-talets horisont blir man förfärad när man tänker på att sådana metoder förekom. Vilken läkare skulle idag röra vid en död person och sedan utföra undersökningar på levande patienter, utan att tillämpa åtminstone minimala hygienrutiner för att döda bakterier? För läkarna i mitten av 1800-talet var dock bakterier i stort sett ett främmande begrepp.

Semmelweis beordrade alla på sin avdelning att tvätta händerna grundligt i en klorlösning

efter varje undersökning. På tre månader sjönk dödstalen från arton till en procent. Semmelweis hade gjort en banbrytande upptäckt...eller hade han verkligen gjort det?

Nästan 3300 år tidigare skrev Mose:

”Den som vidrör en död kropp skall vara oren i sju dagar. Han skall rena sig med vatten på den tredje dagen och på den sjunde dagen; då skall han vara ren. Men om han inte renar sig på den tredje dagen och på den sjunde dagen, skall han inte vara ren.” (4 Mos 19:11-12)

Bakterier var tydligen ingen upptäckt som gjordes 1847. I Bibeln beskrivs åtgärder för att kontrollera deras spridning så långt tillbaka som ca 1500 f.Kr.

Bakterier och reningsvatten

När Gamla testamentets instruktioner jämförs med Nya testamentets förklaringar till dessa handlingar blir det tydligt att vissa av påbuden främst var symboliska till sin natur (se t.ex. Joh 19:31-37). Trots förekomsten av sådan symbolik i Gamla testamentet är det dock viktigt att vi inte förbiser att dess instruktioner också var praktiskt motiverade, vilket vittnar om att en högre intelligens stod bakom lagen.

En sådan instruktion finns i Fjärde Moseboken där israeliterna instruerades att förbereda det reningsvatten som skulle användas för att tvätta alla personer som hade rört vid en död kropp. Vid första anblicken låter reningsvattnet som ett vidskepligt hopkok av aska från en ung ko, isop, cederträ och ”scharlakansrött”. Denna formel var dock allt annat än en trolldryck avsedd för att ”avvärja onda andar”. Receptet på reningsvattnet är i själva verket en procedur för att tillverka en antibakteriell tvål, vilket gör denna gamla text från Fjärde Moseboken till ett bra exempel på Bibelns ackuratess ifråga om läkekonst.

När vi tittar på de olika ingredienserna var för sig framgår deras funktion. Aska innehåller en kemikalie som kallas lut, vilket är en av huvudingredienserna i många tvålar idag. I höga koncentrationer är lut mycket frätande och irriterande för huden, men i mer utspädda koncentrationer kan det användas som ett rengöringsmedel. Olika recept på luttvål visar att man ofta håller vatten genom aska för att få fram lut. Vattnet som uppkommer genom den processen innehåller en koncentration av kemikalien. Mose instruerade israeliterna att förbereda en blandning som skulle innehålla lut blandat i en utspädd lösning, vilket blev idealiskt för att stoppa spridningen av bakterier.

Hur är det med de andra ingredienserna i reningvattnet? Isop innehåller det antiseptiska ämnet tymol, samma ingrediens som vi idag hittar i vissa märken av munvatten (McMillen och Stern, s. 24). "Cederträ har länge använts till förvaringsskåp på grund av dess förmåga att avvisa insekter och förhindra röta. I oljeform, applicerad på människor, är den antiseptisk, sammandragande, slemlösande (avlägsnar slem från andningsorganen), svampdödande, sedativ och insektsdödande." (Se "Cedar Oil" i litteraturlistan)

Israeliterna instruerades också att blanda i "scharlakansrött", vilket troligen var scharlakansröd ull (se Hebr 9:19). Att tillsätta ullfibrer till blandningen skulle ha gjort den till en motsvarighet till de tvålar i vår tid som i USA marknadsförs under märket Lava®, vilket ger effektiv rengöring (McMillen och Stern, s. 25).

Tusentals år innan det gjordes några studier för att se vilken typ av rengöringsmetoder som var mest effektiva, och långt innan läkarstudenter fick lära sig bakterieteori, gav således Moses israeliterna ett recept på tvål, som skulle ha räddat tusentals liv om det hade använts på Semmelweis förlossningsavdelning.

Karantän

Gamla testamentet bidrar med ytterligare en effektiv medicinsk praxis genom att redogöra för de sjukdomar som ger anledning att sätta folk i karantän. I Tredje Moseboken listas en mängd olika sjukdomar och situationer där en israelit kan komma i kontakt med bakterier. De som hade fått spetälska instruerades att "bo ensamma" "utanför lägret" (3 Mos 13:46). När en sjuk individ kom i närheten av dem som inte var sjuka, instruerades han att "täcka sin mustasch och ropa: 'Oren! Oren!'" (3 Mos 13:45). Täckandet av mustaschen skulle förhindra att spott kunde passera genom luften, ungefär som när man täcker munnen vid hosta.

Beträffande de insikter om smitta som ligger till grund för karantänreglerna i Gamla testamentet så noterar Roderick McGrew i *Encyclopedia of Medical History* (1985): "Idén om smitta var främmande för den klassiska medicinska traditionen och saknas i de hippokratiska skrifterna. Men Gamla testamentet är en rik källa till kunskap om spetälska och veneriska sjukdomar." (s. 77-78) Även här uppvisar således Bibeln en medicinsk och vetenskaplig kunskap som överträffar sin samtid.

Många läkare som har jämfört Moses medicinska instruktioner med moderna metoder har insett att Bibeln har kunskaper som står sig även i nutiden. Som farmakologen David Macht skrev i mitten av 1900-talet: "Varje ord i de hebreiska skrifterna är väl valt och förmedlar värdefull insikt." (Macht, s. 450) De exakta medicinska metoder som föreskrevs tusentals år innan deras betydelse helt förstods utgör ytterligare ett bevis för Bibelns gudomliga inspiration.

SKÄL NR 3: BIBELNS ÖVERGRIPANDE FAKTAMÄSSIGA KORREKTHET

Tänk er att vi skulle be en grupp historiker att skriva en helt igenom sakligt korrekt redogörelse för USA:s historia. Antag att vi gav dem flera år på sig att färdigställa den och även obegränsade resurser. Skulle vi då, när vi hade deras färdigskrivna rapport i handen, kunna vara säkra på att de hade fått med alla viktiga datum och all information på ett perfekt sätt? Nej. Inom bara några år skulle vi behöva en andra upplaga, vilket alla bokförläggare känner väl till. Inom ett decennium skulle så mycket ny information ha kommit fram att en tredje eller fjärde upplaga skulle behövas. Inom 20 år skulle vi troligen behöva en helt ny bok om vi ville kunna återge historien på ett korrekt sätt.

Så är det dock inte med Bibeln. I dess 66 böcker finner vi en historiebeteckning som aldrig har behövt uppdateras eller korrigeras. Varje enskilt uttalande i Bibeln som kan verifieras historiskt har visat att bibelförfattarna aldrig någonsin gjorde ett misstag. Att Bibelns böcker är fullständigt korrekta tyder på att en intelligens bortom mänsklig förmåga måste ha varit inblandad när böckerna sammanställdes.

Apostlagärningarnas noggrannhet

NATIONAL PORTRAIT GALLERY

Sir William Ramsay var en arkeolog i världsklass. Hans omfattande utbildning försåg honom med ett välutvecklat vetenskapligt förhållningssätt. Men han fick också med sig fördomen att det finns många felaktigheter i Bibeln, i synnerhet i Apostlagärningarna.

William Ramsay

På 1880- och 1890-talen betraktades den boken som den svagaste delen av Nya testamentet. Ingen forskare som var mån

om sitt rykte brydde sig om att säga ett ord till dess försvar. De mest konservativa forskarna ansåg att den som ville försvara Nya testamentet som helhet gjorde klokt i att säga så lite som möjligt om Apostlagärningarna (Ramsay, s. 38).

Ramsay hade samma uppfattning, vilket inte är att förvånas över när han hade utbildats av sådana forskare. Han ändrade dock uppfattning efter att ha börjat ägna sig åt något som inte många på hans tid hade mod att göra – att utforska Bibelns geografi med en hacka i ena handen och Bibeln i den andra. Hans syfte var att visa på att Lukas historia i Apostlagärningarna är felaktig. Men till Ramsays stora förvåning motstod Apostlagärningarna varje test. Efter årtal av grävande i Mindre Asien drog Ramsay slutsatsen att Lukas var en exemplarisk historiker. Lee S. Wheeler redogör i sitt klassiska verk *Famous Infidels Who Found Christ* (1931) för Ramsays livshistoria (s. 102-106), där han citerade den berömde arkeologen:

”Ju mer jag har studerat berättelsen i Apostlagärningarna, och ju mer jag med åren har lärt mig om det grekisk-romerska samhällets tankar, kultur och organisation, desto mer imponerad har jag blivit. Jag gav mig ut för att leta efter sanningen i gränslandet där Grekland och Asien möts, och jag fann den här [i Apostlagärningarna]. Man kan pressa Lukas ord hårdare än man pressar alla andra historiker, och de tål den skarpaste granskning, förutsatt att kritikern känner till ämnet och inte går över de gränser som sätts av vetenskapen.” (Ramsay, 1915, s. 89)

Lukas är idag erkänd som en extremt noggrann historiker – så noggrann att Ramsay kom till tro på kristendomen som en följd av sin undersökning av Lukas historieskrivning. Så varför skulle vi förkasta Lukas vittnesbörd? Wayne Jackson sammanfattar:

”I Apostlagärningarna nämner Lukas trettiofå länder, femtiofyra städer och nio öar i Medelhavet. Han nämner också nittiofem personer, av vilka sextiotvå inte nämns någon annanstans i Nya testamentet. Hans referenser, där de går att kontrollera, är alltid korrekta. Det är mycket anmärkningsvärt med tanke på att den politiska och territoriella situationen på hans tid var i ett tillstånd av ständig förändring.” (1991, 27:2)

Pilatus-inskriptionen

NATIONAL PORTRAIT GALLERY

*Pilatusinskriptionen
upphittad 1961.*

De sista dagarna i Jesu liv var de mest tragiska i mänsklighetens historia. Mitt i allt våld fanns det en man som hade makten att stoppa all tortyr. En man som kunde kalla tillbaka de romerska soldaterna och rädda Kristus från att korsfästas. Hans namn var Pontius Pilatus, den romerske ämbetsman som styrde området Judeen vid tiden för Kristi död. Historien om korsfästelsen kan knappast berättas utan att man nämner namnet på denne romerske ämbetsman som dömde Kristus till döden, fastän Pilatus visste att han var oskyldig (Joh 18:38; 19:4,6).

Trots att Bibeln nämner Pilatus vid flera tillfällen, kunde hans namn inte hittas bland de arkeologiska fynden. Under hundratals år hittade man inga steninskriftioner eller andra fysiska bevis som stödde tanken att en man vid namn Pilatus hade något att göra med vare sig Kristus eller Judeen. På grund av detta var det många som hånade Bibeln och hävdade att bibelförfattarna hade diktat upp historien om Pilatus. Om Pilatus var en så framstående ledare, skulle det då inte finnas någon form av arkeologiska bevis för att han existerade?

Kritikerna tystnade när en italiensk forskargrupp år 1961 hittade en stentavla i Caesarea som mät-

te 82 centimeter i höjd, 65 centimeter i bredd och 20 centimeter i tjocklek. På denna platta, som nu är känd som "Pilatusinskriftionen", fanns resterna av denna titel: "Pontius Pilatus, prefekt i Judeen" – nästan exakt samma titel som den som gavs till honom i Lukas 3:1. Det är ännu ett fynd som påminner oss om att ju mer vi upptäcker av det förflutna, desto mer får vi bekräftat att Bibeln verkligen är Guds ord (se Price, 1997, s. 307-308).

Många arkeologiska fynd har verifierat Bibelns riktighet. Som den välkände arkeologen Nelson Glueck skrev: "Ingen arkeologisk upptäckt har någonsin underminerat en biblisk sakuppgift, det kan man hävda kategoriskt. Mängder av arkeologiska fynd bekräftar Bibelns historiska utsagor på ett tydligt sätt eller i exakt detalj." (1959, s. 31) Den historiska korrektheten och frånvaron av de misstag som vi finner i andra antika texter vittnar om Bibelns gudomliga ursprung.

SLUTSATS

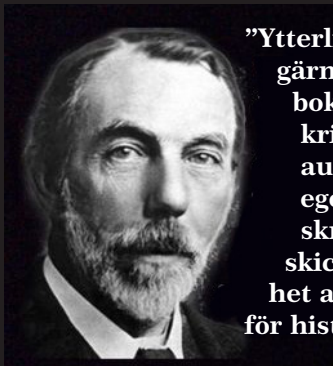
Ingen annan boksamling kan jämföras med Bibeln. Från dess första bok till den sista, dvs från Första Moseboken till Uppenbarelseboken, finner vi 66 böcker som tillsammans bildar den mest enhetliga bok som någonsin skrivits. Ett mänskligt geni skulle aldrig ha kunnat producera ett verk som innehåller så noggranna profetiska förutsägelser, så mycket vetenskaplig förkunskap och en sådan faktamässig noggrannhet. Det är dessutom världens mest spridda bok. Den enda rimliga förklaringen till att det existerar en sådan bok är att den har kommit till genom gudomlig inspiration.

REFERENSER

- "Best Selling Book of Non-Fiction" (2014), Guinness World Records, <http://www.guinnessworldrecords.com/records-1/best-selling-book-of-non-fiction/>.
- Bryan, Cyril (1930), *Ancient Egyptian Medicine: The Papyrus Ebers* (Chicago, IL: Ares Publishers).
- "Cedar Oil" (inget datum), Spavelous, http://www.spavelous.com/Articles/Health_Nutrition/Aromatherapy_Chart.html.
- Fleming, Wallace B. (1966), *The History of Tyre* (New York: AMS Press).
- Glueck, Nelson (1959), *Rivers in the Desert: A History of the Negev* (New York: Farrar, Strauss, and Cudahy).
- "God Facts" (inget datum), <http://www.wwj.org.nz/gfacts.php>.
- Herodotos (1972 års omtryck), *Histories*, övers. Aubrey De Sélincourt (London: Penguin).
- Horatius, "Ars Poetica", <http://www.thelatinlibrary.com/horace/arspoet.shtml>.
- Jackson, Wayne (1991), "The Holy Bible-Inspired of God", *Christian Courier*, 27:1-3, maj.
- Jackson, Wayne (1997), "Homer Sometimes Nodded, but the Bible Writers Never Did!" Apologetics Press, <http://www.apologeticspress.org/apcontent.aspx?category=13&article=249>.
- Josephus, Flavius (1987), *The Life and Works of Flavius Josephus: Against Apion*, övers. William Whitson (Peabody, MA: Hendrickson).
- Lyons, Eric och Kyle Butt (2023), "Sju skäl att tro på Gud", Bergmans Media, www.darwinnews.se, www.bergmansmedia.se.
- Macht, David I. (1953), "An Experimental Pharmacological Appreciation of Leviticus XI and Deuteronomy XIV", *Bulletin of the History of Medicine*, 27[5]:444-450, september-oktober.
- Massengill, S.E. (1943), *A Sketch of Medicine and Pharmacy* (Bristol, TN: S.E. Massengill).
- McGrew, Roderick (1985), *Encyklopedi av Medical History* (London: Macmillan Press).
- McMillen, S.I. och David Stern (2000), *None of These Diseases* (Grand Rapids, MI: Revell), tredje upplagan.
- Miller, Dave (2003), "Is the Book of Mormon from God?" Apologetics Press, <http://www.apologeticspress.org/apcontent.aspx?category=11&article=1187>.
- Miller, Dave (2005), *The Quran Unveiled* (Montgomery, AL: Apologetics Press).
- Nuland, Sherwin B. (2003), *The Doctor's Plague* (New York: Atlas Books).
- Pope, Alexander (1709), "An Essay on Criticism", http://languagelog.ldc.upenn.edu/myl/ldc/ling001/pope_crit.htm.
- Price, Randall (1997), *The Stones Cry Out* (Eugene, OR: Harvest House).
- Ramsay, William (1915), *The Bearing of Recent Discovery on the Trustworthiness of the New Testament* (London: Hodder and Stoughton).
- Siculus, Diodorus (1963), *Library of History*, övers. C. Bradford Welles (Cambridge, MA: Harvard University Press).
- "Tyre" (2006), *Columbia Encyclopedia*, <http://www.encyclopedia.com/topic/Tyre.aspx>.
- Wheeler, Lee S. (1931), *Famous Infidels Who Found Christ* (Peekskill, NY: Review and Herald Publishing Association).

Fler intressanta småskrifter

”Ytterligare studier av Apostlagärningarna visade mig att boken kunde tåla den mest kritiska granskning som en auktoritet för fakta om den egeiska världen, och att den var skriven med sådant omdöme, skicklighet och sanningsenlighet att den är en verklig förebild för historiska skildringar.”

– *William M. Ramsay, skotsk arkeolog*

Denna småskrift tar upp tre starka skäl för Bibelns sanning. Den har gjort sanna förutsägelser om framtiden, den visar på överraskande vetenskapliga förkunskaper och beskriver historiska händelser på ett faktamässigt korrekt sätt. Flera exempel på detta ges, bl.a. upptäckten av Pilatusinskriftionen, Moseböckernas råd om karantän och Lukas korrekta användning av olika ämbetstitlar.

Bergmans
MEDIA

Sjöåkravägen 40A, 564 31 Bankeryd
Mobil 070-228 10 32

www.darwinnews.se • www.bergmansmedia.se

